

aard der verrichtingen en den afstand in aanmerking worden genomen — maar dit stelsel zal zich alleen kunnen handhaven, zoolang de patiënten in het betreffende gebied het „dokteren” nog niet hebben geleerd. Alle „voorzorg” en „consultatie-bureaux” oefenen de menscheid in deze richting. Bovendien zijn niet alle dokters „engelen”, voor wie het „leidt ons niet in verzoeking” niet bestaat. Zulke ideale toestanden zullen door de sociale wetgeving wel verwezen worden, in de komende jaren, naar de geschiedenis der geneeskunde. Men zal in de industriestreken gaan waarnemen, dat het ziektecijfer evenredig is aan den oeconomischen toestand in de bedrijven. Ter illustreering bijv.: dat met het plotseling invallen der vorstperiode in het begin van dit jaar in Berlijn het aantal zieke metselaars plotseling 11.3 pCt. steeg. Voor de doctoren dus plotseling heel wat meer arbeid, dus daling van den prijs der verrichting (immers voor alle verrichtingen is toch altijd maar een bepaalde som beschikbaar). En nu de keerzijde der medaille van betaling per verrichting. In een verslag van een vergadering van de Hartmannbund in 1928 te Danzig lees ik over den „invloed” op de doctoren van deze betaling: „was in dieser Beziehung im Laufe der zwei Jahre an Erfahrungen gesammelt worden ist, sei es auf dem Gebiete der Polypragmasie, der Rechnungsarithmetik, ist leider so ausserordentlich betrübend, dasz es nicht deutlich genug verurteilt werden kann”. Een algemeene toepassing zou m. i. in de practijk onmogelijk zijn, juist omdat ook wij doktoren geen engelen zijn.

W. F. TH. VAN DER BIJL.

DE ARTS DIE ONDER COMMANDO STAAT.

Naar aanleiding van het in de op 22 Juni 1929 verschenen aflevering van het *Ned. Tijdschr. v. Geneesk.* opgenomen mededeeling „de arts, die onder commando staat” wensch ik te protesteeren tegen den inhoud van bedoeld stukje.

De heer PINKHOF meent naar aanleiding van een klacht uit een brief van een doktersvrouw zonder nader onderzoek naar de waarheid van het geschrevene, reden te vinden eenige voor den Militair Geneeskundigen Dienst laakbare mededeelingen te mogen doen. Uit zijn woorden, „dus vooruit gaan wij toch” blijkt en zijn geloof hechten aan hetgeen die doktersvrouw meende te mogen neerschrijven, alsook zijn mindere waardeering voor den Militair Geneeskundigen Dienst.

Daar het mijzelf, die reeds 12 jaar als Officier van Gezondheid in het Indische Leger heb gediend, (wij hebben meer dan één verre kolonie, doch slechts één Militair Geneeskundigen Dienst, heer PINKHOF) nimmer is overkomen, dat mij bij de behandeling mijner patiënten aan vrijheid te kort werd gedaan, meen ik te mogen opkomen tegen een schrijven, waardoor onzen met recht geachten dienst althans in het oog van buitenstaanders kans loopt bespottelijk te worden gemaakt.

Manado, 7 September 1929.

N. H. A. J. SCHULTE.

Het schijnt, dat ik nog niet duidelijk genoeg heb doen uitkomen, dat ik, hetgeen ik heb medegedeeld, en dat ik alle reden heb om voor juist te houden, beschouw als een nog bij uitzondering voorkomend overblijfsel van oude, nagenoeg vergeten toestanden.

H. PINKHOF.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officiële verslagen, enz..

Besluit ter uitvoering van de Besmettelijke-Ziektenwet.

De wet van den 21sten Juli 1928, houdende voorzieningen tegen besmettelijke ziekten (*Staatsblad* No. 265), onderscheidde de besmettelijke ziekten in 2 groepen aangeduid als „groep A” en „groep B”. Op groep A werd art. 3 van toepassing verklaard, dat voorschrijft, dat de lijder aan een der ziekten van deze groep wordt afgezonderd en verpleegd in een openbare of andere inrichting, bestemd voor de